

Kinek az anyjára ütök?

2010.02.04.

Utolsó frissítés 2013.02.04.

KINEK AZ ANYJÁRA ÜTÖK?

Azt mondja nekem a múlt héten egy ismerősöm, hogy nősülni készül. Kérdezem én, hogy milyen a nő? Kit vesz el végre? Mert elég sokkal kísérletezett, hogy vajon kiállják-e a mesebeli próbákat, míg ezt a döntését meghozta. Úgy látszik, ez a hölgy kiállta, a próbatételeket is, meg őt, magát is. Szerencsésnek is mondhatnám a nőt, ha nem ismerném a férfit. Na, de állítólag van személyiségfejlődés, úgyhogy hagyjuk ezt. Nem is erről akartam beszélni, csak ...

... nem bírtam megállni.

Én mindössze arra voltam kíváncsi, hogy milyen a nő; hogy néz ki, mit tud, meg hasonlók. Azt mondja erre összefoglalva a férfiú, hogy hát eleinte nem volt az esete, de aztán, később beleszeretett, és azt hiszi, ez a szerelem.

Hogy milyen volt az esete néhány ezt megelőző évtizeden át, arról van némi fogalmam, mert volt szerencsém ismerni a választottjait, kikkel járt, (magamat is beleértve).

Hosszú combok, szőkék, feketék, barnák, meg a fene tudja már milyenek, hisz egy jó hajfesték ugye aranyat ér, igéző tekintet, bombázó alkat. Amolyan sztárkinézett csajok, akikkel ő, - aki szintén hasonló, de férfiban -, mint egy álompár, mindig úgy nézett ki. Azt mondja, hogy ez a mostani, akit elvenni készül totálisan ellentéte az eddigieknek. Alacsonyabb, dundibb, nem az a sztáralűrös típus, hanem sokkal inkább a megbízható, jó feleség, édesanya, kinek vállain nyugszik a család, aki egy napot nem hagyja ki főzés nélkül, meg ilyesmik.

Csak gratulálni tudtam hozzá, De tényleg. Nem volt bennem semmi irigység, mindössze elgondolkodtam egy kicsit az ügyön, és lám, óriási felismerésre jutottam.

A fent említett férfiú végre ismét megtalálta az anyját.

Na, nem azért, mintha már nem élne az édesanyja, mivel él, és virul hálistennek ő is, hanem azért, mert egy lélektani szemlélet szerint a férfiak az anyjukat keresik minden nőben, és azt választják végül párjuknak, aki a legjobban hasonlít az anyukájukra. Persze jó, ha ez a nő még jobban is szereti és elfogadja őket olyanoknak, amilyenek, és még annyit sem kritizálja őket, mint azt az anyjuk tette egykoron.

Hát ilyen ez a nő.

Este lefekvéskor mélyen magamba néztem, és elgondolkodtam azon, vajon én kinek az anyjára ütök?

Már csak abból a szempontból is ugye, hogy mégis mire számíthatok, ki venne el engem hites feleségül, vagy mi.

Ezért aztán sorra vettem jó néhány anyát, teljes részletességgel:

Például, azt mondja az egyik gyerekem, valahányszor hazajön a nagymamájától, hogy ebédre volt vagy három húsféleség, meg különböző sütemények, torták, édességek, meg persze a szokásos húisleves, és mindenféle körítések, s hogy csak úgy roskadozott az asztal. Aztán rám néz merengő szűrős tekintetével, és azt kérdezi, hogy én miért

nem sütök ezt, meg azt?

Hát erre én nézek rá értetlen szemekkel, és azt mondom, hogy kérése parancs. Bármit megfőzök és megsütök én, ha kéri. Számomra nincs lehetetlen, ha főzésről van szó.

Mert már régóra tudom, hogy mi kell hozzá. Egy valamilyen tűzhely, egy, vagy két edényféleség, amit erre a tűzhelyre rá lehet tenni akkor is, ha forróvá válik, meg víz, és/vagy olaj, attól függően, hogy főzni, vagy sütni akarnék. Aztán az illető anyagot ebbe kell belehelyezni, és megint csak attól függően, hogy sósra, avagy édesre vágyom, meg kell sózni, vagy meg kell cukrozni azt, ami ott rotyog. Ilyen pofonegyszerű ez az egész. Nekem főzésről-sütésről már nincs mit mondania senkinek sem.

Akkor - kérdi megszeppenve a lányom-, miért nincs nálunk soha vajás kenyéren kívül semmi más kaja?

Miért, miért? Berzenkedem én, hát, mert én írok, önismereti csoportokat vezetek, meg most soroljam? És kérdem én, a nagymama, mikor tudna egyetlen egy önismereti csopit is végigvezetni az élet rejtelseim, hm? Tán soha. Nahát, magyarázom a gyermekemnek: látod, én mindenre képes vagyok, amire a nagyanyád, de ő nem képes arra, amire én, ennyi az egész. Szóval, a végkövetkeztetés a magam számára az, hogy nem igazán vagyok olyan, mint ez a nagymama, s így az ő fiának én nem is kellenék.

Na nézzük tovább. Hazajön a másik lányom, és elmeséli, hogy az ő nagymamája most költözött új lakásba. Hogy milyen gyönyörű rend és tisztaság van ott. Hogy felszereltek mindent a nyílászárókra már ma, és addig nem is mehet le a nap, amíg tühtigelvágólag nem áll minden az ő végleges helyén, ami aztán örökre úgy is marad. Azt mondja, gyönyörű bútorokat vettek, meg "felcsempészték" mindent, amit csak lehetett.

S kérdő tekintettel pásztázza végig otthonunkat.

"- Mi a baj?" - Kérdem én, ártatlanul visszapislogva rá?

"- Hogy itt minden olyan ócska." - mondja megfellebbezhetetlenül, "és hogy nincs egy végleg kialakult rendje a dolgoknak."

Ja, hát ez igaz. De csak félig.

Mert ha végigtekintek a bútoraimon, tárgyaimon, szinte valamennyit kaptam, vagy szereztem valakitől. De nekem épp ezért értékesek, és az ócska szót nem is tudnám társítani velük. Talán csak a kis narancssárga kanapé, meg a négy faszék, amit a magam pénzén vettem évekkkel ezelőtt, amikor bejött egy nagyobb munkám. Sokszor úgy érzem, mintha azóta se tudtam volna anyagilag magamhoz térni, de büszkén nézem a szerzeményeimet.

Az meg szintén igaz, hogy ha mondjuk hetente, vagy 2 hetente jönnél hozzánk látogatóba, akkor mindig azt hihetnéd, hogy új lakásban vagy, mert némi kis túlzással szólva, amit csak lehet, állandóan átrendezek, az évszaknak és az óra járásának megfelelően. Hogy nekem is legyen valami örömöm.

A végkövetkeztetés tehát a magam számára ebben az esetben is az, hogy erre a nagymamára sem hasonlítok, tehát az ő fia se venne el feleségül.

Nézem egy barátomnál az édesanyja fényképét a falon. Vékony testalkat és arc, hosszú orr, szomorú, szigorú, de kissé megtört tekintet. Aztán ránézek a tükörből visszavigyorgó önmagamra, ahogy kacéran ide-oda pillogok, s ahogy az évek során belémvődött szem alatti karikák ellenére pirospozsgás gyermekarcom folyamatosan dicséri az urat, és megállapítom, hogy nem hasonlítok arra a szép hölgyre a képen, úgyhogy biztosan nem kellenék az ő fiának sem.

De - folytatom a gondolatmenetemet -, egyáltalán kik jöhetnek szóba. Mert a régebbi korosztály ugye nem nagyon, hiszen ott még nem voltak önismereti játékok. A hozzám leginkább hasonló egyesek a barátnőim. Mind egy kicsit lökött valamilyen jó értelemben persze. Az egyik teniszezni jár, meg néptáncolni, kirándulni és agyagozni ötven éves korára, a másik vitorlázó repülőgépet vezetni tanul hatvanéves korában, a harmadik eladta mindenét, és kiment Amerikába szintén ilyen középkorúan, és most ott lett szerelmes valakibe, a negyedik éppen a legújabb multilevelés cégét terjeszti megszállottan rajongva érte, és mindegyikük úgy él, mintha élne. Na, valahogy ilyen lennék én is, ezzel a bizonyos önismereti játékkal (ha unod már, hogy ennyiszor emlegetem, jobb lesz, ha megismered), meg hogy naphosszat énekelek és táncolok, még sokszor az utcán is, és minden arra járóhoz van egy jó szavam, meg mosolygok általában akkor is, ha könnyesek a szemeim. Szóval, én egy nagyon klassz kis példánya vagyok a

nőneműek csoportjának. És mégis, és mégsem.

Ha a korosztálybelieim hasonlítanak rám, akkor tehát az ő gyerekeikre tetszhetnék én, akik viszont annyi idősek, mint az én gyerekeim. Ez persze nekem se lene ellenemre bizonyos szempontokból. Az én eseteim ugyanis a minimum 2 méteres, „25 centis"(?!), és nálam nagyságrendekkel, 10-20-30 évvel fiatalabb fiúk. Van is belőlük néhány szép példányom. De neki meg tényleg anya kell még. És nekem a 2 lányom bőven elég ebből a műfajból, isten bocsássa meg nekem. Nagyon szeretem őket, de én nem újabb gyerekekre, hanem társra vágyom végre.

Nem tudom, hogy van-e ilyen egyáltalán a földtekén. De most óriásplakátot készítek magamról, amire felteszem az elmúlt 128 évem fotóit, és önéletrajzait, aztán csak hatalmas betűkkel ráfestékszórózzom azt, hogy: KINEK AZ ANYJÁRA ÜTÖK?

Hátha egyszer arra megy majd egy szép legény az autójával, és meglepetten felkiált:

„- Jé! Nézzétek! Ott a mama?"

„- Hol? Kérdezik majd a barátai?"

„- Hát ott, az óriásplakáton. Nem gyönyörű?"

„- De hát ez nem is az anyukád. Az nem lehet, hogy éppen ő...!"

Akkor megállnak majd, mert az aszfaltba gyökerezik a lábuk az autóban. A szép legény közelebb megy a plakáthoz, és csak ámul-bámul. Nem érti. Hogy lehet, hogy lehet ilyen?

Nahát ilyet!

Hirtelen megpillantja majd a plakát aljára ragasztott telefonszámaimat, és máris csörög a mobilom...

Aztán hamarosan meg lesz az esküvőnk is.

A násznép meg csak hüledezik, ahogy kétszer megyek be a templomba. Egyszer a fiú mellett, aztán meg az apja mellett.

Csak találgathatnak majd, hogy melyik is voltam én.

De ha este otthon is kérdéses lenne, akkor rendbe teszem én a dolgokat, mert kiderül abból, ahogy az anyjára ütök, és onnantól aztán életünk végéig lesz nemulass.

Ha meg mégse, és mégis megmaradok magnak csupán, hát akkor a belőlem kifejlődő gyönyörű lánygyermek - virágaim viszik tovább a programot, és kis rikkancsokként, szendvicsplakátokkal a hátukon, s mellükön kiabálják majd kérdő hangsúllyal szerte a városban azt, amit tőlem jól megtanultak hogy „- Kinek az anyjára ütök? Kinek az anyjára ütök? Kinek az anyjára ütök? Kinek az? Kinek?"

MIRA